

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὴς 100. Ἐτά-
μνην δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30,
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσει διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τριμηνίσι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδ' ἑποῦ μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἡμερίδος Β'. — Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 28 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον. — Ἀριθ. 8

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑLEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πότε θὰ μπορέσω ἐπὶ τέλους,
τοὺς ρωτοῦσε κάθε τόσο καὶ λιγάκι,
νὰ βάλω στὴν ἐφημερίδα μου τὸ πρῶ-
το συνταρακτικὸ ἄρθρο γιὰ τὸ ταξίδι
σας στὸν Ἄρη;

Καὶ τοὺς ἔφερνε κάθε φορά κι' ἀπὸ
ἓνα σχέδιο τοῦ «συνταρακτικοῦ» ἄρ-
θρου ποὺ ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας
τὸ ἐσχίζαν χωρὶς κανένα οἶκτο.

— Ἀρκετοὶ γνωρίζουν τὸ μυστικὸ
μας, ἔλεγε ὁ Ἑρρίκος καὶ δὲν θὰ
μοῦ φανῆ καθόλου παράξενο ἂν μά-
θαινα πῶς μιὰ βολίδα τοῦ ἰδίου τύ-
που σὰν τὴν δική μας, ξεκίνησε γιὰ
τὸν Ἄρη ἢ γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλον
πλανήτη, μαζί με ἀστροναῦτες Ρώ-
σους, Γερμανοὺς ἢ Ἀμερικανοὺς.

— Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο
πράγμα, διαμαρτυροῦταν ὁ Ἀνδρέας.
Ἄν ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια, γνωρίζουν
πολλοὶ ἄνθρωποι τοὺς σκοποὺς μας,
ὅπως ὁ Ζάκ, ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ κ.
Ρομπιγιόν, κανένας ὅμως δὲν ἔχει
ἰδεῖ τὰ σχέδια σου, οὔτε τοὺς ὑπολο-
γισμοὺς σου οὔτε ἔχει ἰδέα γιὰ τὸ
ἐκρηκτικὸ μίγμα.

— Καὶ νομίζεις, ἀπαντοῦσε πάντα
φιλόποτος ὁ Ἑρρίκος, πῶς θὰ ἦταν
δύσκολο νὰ ἐρθῇ κανένας καὶ νὰ μᾶς
τὰ κλέψῃ;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὸ παρά-
δειγμα τῆς Ἀντουανέττας... ἔκανε
δεῖλὰ ὁ Ἀνδρέας.

— Μᾶς βγήκε σὲ καλὸ, γιατί χω-
ρὶς τὴν ἀπόπειρά της δὲν θὰ γνωρι-
ζόμαστε ποτέ, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε με
τρομάζει γιατί βλέπω τί μπορεῖ νὰ
κατορθώσῃ κανεὶς στὰν ἔχῃ τὴν ἀπό-
φαση νὰ... νὰ...

— Νὰ κλέψῃ, μὴ φοβάσαι νὰ πῆς
τὴ λέξη, τὸν συμπλήρωνε ἡ Ἀντουα-
νέττα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κι' οἱ τρεῖς
τοὺς ζοῦσαν μετὰ τὸ φόβο μήπως τοὺς
ἀρπάξῃ κανεὶς τὰ πολυτιμὰ σχέδιά
τους. Ἄν τύχαινε νὰ συναντήσουν
δυσφορὲς τὸν ἴδιον ἀνθρώπο μπροστὰ
στὴν πόρτα τους, τοὺς φαινόταν ἀμέ-
σως ὑπόπτος. Ὁ Ἑρρίκος ἀπαγόρευε
νὰ μῆν μέσα στὸ γραφεῖο του ὁποιοσ-
δήποτε ἄλλος ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα
καὶ τὴν Ἀντουανέττα καὶ ἡ Ἀν-
τουανέττα μοναχὴ τῆς σιγῆς καὶ
ξεσκόνιζε τὸ δωμάτιο αὐτό. Ἡ πόρ-
τα ἔκλεινε μετὰ τριπλὲς κλειδαριές καὶ
γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ σχέδια εἶχε ἐγκα-

ταστήσῃ ἓνα ντουλάπι θωρακισμένο,
σωστὸ χρηματοκιβώτιο.

Ὅσο γιὰ τὰ μέταλλα καὶ γιὰ ἑλα
τὰ μηχανήματα ποὺ χρειάζονταν γιὰ
τὴν κατασκευὴ τῆς βολίδας, αὐτὰ εἶ-
χαν παραγγελθῆ στὸ ὄνομα τοῦ κυ-
ρίου Ρομπιγιόν καὶ σὲ διαφορετικὰ
ἐργοστάσια τὸ καθένα, χωρὶς νὰ ἐξη-
γηθῆ ποῖος ἦταν ὁ προορισμὸς τους.

* * *

Ὅσο ὁ κ. Ρομπιγιόν δὲν κρα-
τιόταν πιά ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του.
Ἄν ὁ Ζάκ Νταλι ἀνυπομονοῦσε νὰ
δημοσιεύσῃ τὰ «συνταρακτικὰ του ἄρ-
θρα», ὁ πρῶτος πρόεδρος τοῦ δημοτι-
κοῦ συμβουλίου δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα
ποῦ νὰ δώσῃ συνεντεύξεις στοὺς δη-
μοσιογράφους ποὺ θὰ μαζεύονταν ἀπὸ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μιά ζωηρὴ συνομιλία στὸ κατώφλι
Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Ρεβελάντια

τά πέρατα του κόσμου και ν' αναπτύξω ελπίδα την ρητορική του δεινότητα.

Για την ώρα φωτογραφίζονταν ο ένας τις πίζες, μόνος του ή με το γιό του, ώστε οι φωτογραφίες να είναι έτοιμες άμεσως μόλις θα του τις ζητούσαν και έγραφε τα σχέδια των λόγων του όπου εξυμνούσε τις κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, τον εκμηδενισμό των αποστάσεων, την αποκάλυψη των μυστηρίων του σύμπαντος κτλ., κτλ. με φράσεις πομπώδεις και χτυπητές.

Αλλωστε το μυστηριώδες ύφος που είχε πάρει τώρα τελευταία και οι περιέργες παραγγελίες που γίνονταν ότι' ενομά του είχαν αρχίσει να προκαλούν την δημόσια περιέργεια.

Όσο περνούσαν οι μέρες τόσο η πολιόρκια γινόταν στενότερη. Ούτε στο δρόμο ούτε μες στο σπίτι του τον άφηναν οι δημοσιογράφοι σε ήσυχία. Τού ζητούσαν συνεντεύξεις, τον έπαιναν με κάθε είδους ερωτήσεις. Είχε δώσει το λόγο του να μη φανερώσει το παραμικρό. Κι' όσο κι' αν του στοίχιζε αυτό το πράγμα, αγωνιζόταν να κρατήσει την υπόσχεσή του.

Τό να άρνηθαι όμως να δεχθώ κανένα αυτό ξεπερνούσε τις δυνάμεις του. Κι' όταν δεχόταν τους δημοσιογράφους του ήταν αδύνατο να κρατήσει το στόμα του βουλωμένο και να μην δηλώσει τουλάχιστον ότι «είχε αφιερώσει όλες του τις δυνάμεις, ελπίδα και δραστηριότητά του, σε μία τεραστία προσπάθεια που όμοια της δεν είχε επιχειρηθεί ποτέ και που θα έδωζε όχι αυτόν, αλλά την αγαπημένη του πατρίδα σε όλόκληρο τον κόσμο!»

Φυσικά οι Παρισίοι δημοσιογράφοι που διασκέδαζαν με το στομφώδες ύφος και τα παχιά λόγια του πολυκατατομωριούχου, δεν έβλεπαν παρά την κωμική αποψη απ' ελπίδα αυτή την υπέθεση και έγραφαν άρθρα τέτοια που μόνο τον αγαθό κ. Ρομπιγιόν έκαγαν να χαμαρώνει και όλο τον άλλο κόσμο τον έκαναν να γελάει με την καρδιά του.

Άφησαν όμως και μερικοί άλλοι άνθρωποι πιά παρατηρητικοί. Κι' αυτοί είχαν αρκετή δευδερξία ώστε να προσέξουν πως ο μεγαλοβιομήχανος είχε στεγές σχέσεις με ένα νεαρό χημικό και μ' έναν αστρονόμο. Κι' η περιέργειά των κεντρίστηκε ακόμη περισσότερο γιατί ο Έρρικος Μπερνόν, μόνος που ήταν σχεδόν άγνωστος στο γαλλικό κοινό, είχε κάμει διάφορες επιστημονικές ανακοινώσεις σχετικές με την μαλλοντική επικοινωνία της γής με τ' άστρα, που είχαν προκαλέσει μεγάλη εντύπωση σε ώριμους ξένους κύκλους.

Με μεγάλη διακριτικότητα και χωρία από βάλου την παραμικρή υποψία από νου τους οι δύο νέοι άρχισαν να επιτηρούνται. Αυτοί που τους παρακολουθούσαν έμαθαν πως εργαζόταν μαζί και πως στο σπίτι του Έρρικου υπήρχε ένα κιβώτιο με διπλές και τριδιπλές κλειδωνιές.

Κι' όταν η μαγειρίσα της κυρίας Μπερνόν ηγαλινόταν στο μανδύκιο για ν' αγοράσει φρούτα, μέσα στις άλλες της φλυαρίες είπε «πως ο κύριός της κλεινόταν ελπίδα την ημέρα στο γραφείο του γιατί φτάνει μια μηχανή για να τινάξει το φεγγάρι στον άερα», δεν υποψιαζόταν βέβαια πατέρας πως τα λόγια της θα μεταδιβόζονταν στην άλλη άκρη της Ευρώπης.

Εκείνος όμως που όλα αυτά τα σχέδια και οι συζητήσεις τον κρατούσαν στην μεγαλύτερη αγωνία και ταραχή, ήταν δίχως άλλο ο Ορέστης Ρομπιγιόν. Ο νεαρός αυτός που ως τότε δεν ένδιαφερόταν παρά για τα καστούμια του και για τις γραββάτες του και που τον έπαινε παλμός ήταν ο πατέρας του απαιτούσε να τον συνοδεύσει με το αεροπλάνο, βρισκόταν σε απερίγραπτη ψυχική κατάσταση από τη στιγμή που έμαθε με τι τρόπο έμελλε να δοξάσει το πατρικό όνομα. Είχε κλείσει ο λαίμαρος του και δεν του πήγαινε κάτω μπουκιά. Αδυνατίει μέρα με την ημέρα, το χρώμα του είχε γίνει σαν φλουρί και στον ύπνο του έδλεπε αδιάκοπα εφιάλτες.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να σκοτώσει τον Άνδρεά, τον Έρρικό, ακόμη και την Άντουανέττα. Αλλά η σκέψη ν' ανεθίγη στην λαμυρήμο τον ένθουσιαζε ακόμη λιγώτερο από την σκέψη να μη στην βολίδα. Στο τέλος σκέφθηκε πως η φίλια των δύο νέων μπορεί να του ήταν περισσότερο χρήσιμη απ' ελπίδα θάνατός τους και γι' αυτό άρχισε να τους κάνει τακτικές επισκέψεις.

Το πρώτο που ρωτούσε πάντα και που ένδιαφερόταν να μάθει ήταν ως ποιά σημείο είχαν προχωρήσει οι εργασίες, και κάθε φορά που ο Έρρικος στενοχωρημένος έλεγε πως κάπου είχε συναντήσει μια δυσκολία, τα χλωμά του μάγουλα έπαίρναν κάποιο χρώμα.

Τέλος μια μέρα ο Έρρικος είπε: — Όλα είναι έτοιμα. Τώρα δεν μας μένει πιά παρά να κατασκευάσουμε την βολίδα σύμφωνα με τα σχέδια που έχω καταρτίσει και σε πέντε-έξη βδομάδες να φύγουμε.

Ο Ορέστης δεν μπόρεσε πιά ν' ανθέξει: λιποθύμησε. Κι' όταν συνήλθε τα πρώτα του λόγια ήταν:

— Μου όρκίζεστε πως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος;

Ο Έρρικος έμεινε συλλογισμένος για λίγα λεπτά κι' ύστερα είπε:

— Για να πώ την αλήθεια, υπάρχει ένας μονάκι, αλλά είναι φοβερός: Ο κίνδυνος της πρώτης στιγμής που θα έπακολουθήσει την έκρηξη. Αλλά και ο κ. Μπορέ και εγώ δεν φοβόμαστε να τον αντιμετωπίσουμε.

— Μά αυτό είναι φοβερό, αναστέναξε ο δύστυχος ο Ορέστης.

— Ακούστε, είπε η Άντουανέττα. Έσκέφθηκα σχετικά με σας και αν είσθε σύμφωνα μπορούμε να βουλευθούμε τα πράγματα. Άς αφήσουμε τον πατέρα σας να τελειύει πως θα φύγετε έσείς, την τελευταία όμως στιγμή θα μπω εγώ στη βολίδα και όταν θα το αντίληφθη ο πατέρας σας θα είναι πιά πολύ αργά.

Δεν είχε ακόμη καλά-καλά τελειώσει η Άντουανέττα και ο Ορέστης έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό και ξαναλιποθύμησε. Τούτη τη φορά όμως είχε λιποθυμήσει από τη χαρά του!

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Η ΧΑΡΗ

Όλα τα παιδάκια έχουν τη χάρη Νάχουν μια μαννούλα ζωντανή. Λένε «ευχαριστώ», λένε «καλά Πάνω της ο Πλάστης, ν' αγοράκή!» Δίχως τη γλυκαία της συντροφιά, Άχ, δεν έχει ο κόσμος όμορφιά!

Στα δύο γονατά της τα καθίζει, Και σπειρί-σπειρί, σαν τα πουλιά, Με χρυσό κουτάλι, τ' ατίζει, Τα κερνάει νερό γουλιά-γουλιά. Κι' αν κανείς λόγος κακός της πείσει, Η μαννούλα αυτής θα τον τρώσει.

Το σφουγγάρι βρέχει, τους ξεπλένει Εόνατα και φούστες και λαιμά, Το σκληρό σακούκι τους γλυκαίνει Με τα κλάμματά τους πολεμά. Τέλος, γονατίζει τρυφερή Και λουριά στο πόδι τους φορεί.

Τ' άσπρο σαν χαρτί το πανωφόρι Με διπλή σειρά χρυσό κουμπι Ποιά δεν έστοχάστηκαν άγορι, Πότε πάλι σπύρι, του να μη Και να πη μ' αγάπη «Καλησπέρα!» Τι ώραϊον που μ' έκαμας, μητέρα!»

Μά όταν, με μονάκιβο φουστάνι, Έρθη εκείνη απ' έξω, από δουλιά, Το παιδάκι πάλι την προφτάνει Για να της γυθί στην αγαλιά. — Ό, τι κι' αν μου φέρνης, κι' αν δε φέρνης, Σ' αγαπώ, μαννούλα, να το ξέρης. »

Μά μυστικό σά μαρτυρήσω, Θα την αγαπώ και τα διπλά... Μά γιατί να το κακοκαρδίσω Όλα τα παιδάκια τα καλά; (Θάρθη μέρα—Θέ μου κι' άς άργηση!) Που θα φύγη—και δε θα γυρίση.

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΦΩΚΑ

Άγαπητοί μου,

Σ ΑΣ είπα την άλλη φορά τί έκτακτος και τί γουστόζος άνθρωπος ήταν ο Γεράσιμος Φωκάς. Αλλά έχω απ' αυτόν και μερικές αναμνήσεις που μπορούν να τον δείξουν καλύτερα.

Ήταν το 1909, λίγα χρόνια αφ'όπου είχα έρθει στην Αθήνα, για να πάρη την έδρα της χειρουργικής στο Πανεπιστήμιο. Μεγάλος θεατροφιλος, έγινε φυσικά και μεγάλος θαυμαστής της Μαρίκας Κοτοπούλη. Τον προηγούμενο χρόνο, η συνομήλική της και ανταγωνίστρια Κυβέλη είχε ένα θρίαμβο με τη «Φωτεινή Σάντρα», τη δραματοποίηση του «Κόκκινου Βράχου» που είχα γράψει γι' αυτήν.

Ίδεια του Κωνσταντίνου Χρηστομάνου, ήταν να δραματοποιήσω και τη «Στέλλα Βιολάντη» (από το δράμα μου «Έρωσ Έσκαυρωμένος») για τη Μαρίκα. Και την έγραφα. Ο Φωκάς τότε έμαθε και για να είδη αν θα είχε τον ίδιο τουλάχιστο θρίαμβο κι' η Μαρίκα, ήλθε ένα βράδυ στο σπίτι μου, πριν παραδώσω ακόμα το χειρόγράφο μου στην πρωταγωνίστρια, και με παρακάλεσε να του το διαβάσω. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα διάβαζα ένα έργο μου σε ένα θεατρούργου. Κι' όμως μπροστά σε τί μεγάλο γνώστη της θεατρικής τέχνης βρέθηκα!

Φαντασθήτε μόνο πως μ' έκαμε νάλλάξω, να συμπληρώσω, να δυναμώσω αν θέλετε, τη δραματική εκείνη σκηνή μεταξύ της Στέλλας και της μητέρας της στην γ' πράξη! Έγινε έτσι καλύτερη, και μπορεί να πώ πως χάρη στην υπόδειξη του Φωκά του γατρού-χειρουργού, το δράμα είχε ακόμα μεγαλύτερη επιτυχία κι' η Μαρίκα ένα θρίαμβο που από τότε μένει άξεχαστος.

Έν' ανέκδοτο τώρα του χειρουργού: Κάποτε φάνηκε στο μάγουλό μου ένα άσπρο σπυράκι. Δεν μ' ένοχλούσε καθόλου και για πολύν καιρό δεν του έδωσα καμιά προσοχή. Αξαφνα μια μέρα ερεθίσθηκε, κοκκίνησε και μου πονούσε. Τό έδειξα στο θεό μου, το γιατρό Παπαδόπουλο, που τρώμαξε. «Στο Φωκά γρήγορα!» μου είπε. Τρώμαξα κι' εγώ: «Είναι κακό, θεέ Μιχαήλ!» — Δέν ξέρω, δέν ξέρω, στο Φωκά!» Τρέχω άμέσως και βρίσκω το μεγάλο χειρουργό στην Κλινική που δεχόταν.

— Γιατρέ! κοίταξ' εδω τί έχω!

Ο Φωκάς σοβαρεύθηκε, κοίταξε

καλά το σπυράκι μου, τό έπιασε και τό ζούληξε κάνοντας χμ! χμ!

— Γιατρέ! φώναξα με αγωνία, είναι κακό; Πές μου!

Ο Φωκάς έκαμε έναν άμιμητο μορφασμό. Και με την κεφαλλοντική προφορά του μου αποκρίθηκε:

— Κακό, καλό, ε, τι και να ναι, θα τό πετάξουμε!.. Άσε να μαλακώση ακόμα κι' έλα πάλι αύριο να ίδουμε.

Και μου έδωσε ένα κομματάκι ταφτά για να τό σκεπάσω. Έγώ, άφελέστατα, τό πήρα, τό σάλωσα και έτοιμαζόμουν να τό κολλήσω. Κι' ο Φωκάς, με απερίγραπτο πάλι μορφασμό οίχτου κι' άπελπισίας:

— Μη με τό σάλιο σου, καίμενε!.. Σάν άγράφματος κάνεις!.. Είσαι και συγγραφέας, και δέν ξέρεις πως τό σάλιο έχει όλα τα μικρόβια του κόσμου; Πέταχ' το, πέταχ' το!

Τό πέταξα, πήρα άλλο και, γελώντας, τό κόλλησα με νερό. Αλλά δέν χρειάσθηκε να ξαναπάω την άλλη μέρα: Τό σπυράκι, που δέν ήταν παρά έν αγαθώτατο λίπωμα έσπασε μόνο του—γι' αυτό είχε κιόλα ερεθισθεί—κι' εξαφανίσθηκε χωρίς ναφήση ούτε σημάδι.

Ο Φωκάς, καθώς σας είπα, ήταν κι' Ακαδημαϊκός. Είχε διοριστεί απ' εύθελας, χωρίς έκλογή, με τους πρώτους είκοσι που άποτέλεσαν την Ακαδημία. Περίττο να σας πώ πόσο μ'

έκτιμούσε και πόσο ήθελε να γίνω κι' εγώ άκαδημαϊκός. Αλλά σαν Κεφαλλονίτης, έννοούσε να γίνη πρώτα ο Μπάμπης Άννινος, ο πατριώτης του, που άλλωστε ήταν και πρεσβύτερος. Είχα πάει στα εγκαίνια. Πολλοί φίλοι μου Ακαδημαϊκοί με περιστοιχίσαν και μου έλεγαν: «Και σ'αμα δικά σου! Σένα πρώτο θα κάμουμε!» Αλλά μ' έκαμαν... τρίτο. Μόνο ο Φωκάς μου είπε, με ελπίδα την παρηγοία και την ελπίκρεια που τον έχαρακτηρίζει:

— Όχι! πρώτα θα κάμουμε το Μπάμπη! Έκείνοσ είναι η σειρά. Έπειτα ε δική σου!

Πραγματικώς, στην πρώτη έκλογή, ο Φωκάς έψήφισε τον Άννινο, αλλά βγήκε ο Καμπούρογλου. Στη δεύτερη, τον ψήφισε πάλι αλλά βγήκε ο Νιρβάνας. Και στην τρίτη που βγήκα εγώ, ο Φωκάς... έλειπε στο Παρίσι κι' έτσι δέν έψήφισε κανένα!

Τελειώνω μ' αυτό: Μια μέρα, που συζητούσαμε στην Ακαδημία για κάποιο βραβείο κονικλοτροφίας που έπρότεινε κάποιος άθλοβάτης, σηκώθηκε ο Φωκάς και, πάντα με την κεφαλλοντική προφορά του, είπε τό άμιμητο:

— Καλό πράμμα και τό κουνέλι, δε λέω. Μά όχι πάλι να τό βραβεύη κι' η Ακαδημία!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ζ'

«Γκιρινιάρης», καθώς έέρουμε ήταν ο χοίφος που βραβεύθηκε στην έκθεση. Και «Φουσκωμένο» έλεγαν στην αυλή τον γάλο, που χωρίς να βραβευθώ ποτέ, φουσκωνε και καμάρωνε σε νάχε πάρει όλα τα βραβεία του κόσμου.

Και να, τη στιγμή εκείνη παρουσιάζεται, στέκεται φουσκώνει και, με την ουρά άνοιχτή σε βεντάγια, με τις φτερούγες πεσμένες κάτω σά κουάπες, προχωρεί μερικά βήματα και φτάνει ως την Άσπρούλα.

Ο Φωνακλάς πισοπλάτιζε. Δέν του άρεσε πολύ να βλέπη τον Φουσκωμένο.

— Γλού, γλού! Καλήμέρα σας, κυρά Άσπρούλα.

— Καλήμέρα σας, κύριε Φουσκωμένε. Θέλετε τό αυγό σας;

— Ορίστε. Και του χρόνου νάμαστε ζωντανοί.

— Αν γλυτώσουμε τό Χριστούγεννα, που σφάζουν γάλους και κότες, θα ζήσουμε, είπε ο Φουσκωμένος. Γιατί τό Πάσχα σφάζουν μόνο άρνιά. Ευχαριστώ πολύ. Και του χρόνου. Γλού, γλού!..

Πήρε τό αυγό του, ξεφούσκωσε κι' έφυγε γοργά

— Έν' ακόμα μου μένει, είπε η Άσπρούλα. Να ίδουμε, ποτε θάρθη κι' ο Γκιρινιάρης να τό πάρη;

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνάχεια από το προηγούμενο —

Από τότε άλλαξε γνώμη. Δεν ήθελε πια να γίνει στρατιωτικός, να καταταχθεί στην Ιερατική Σχολή, για να γίνει παπάς, δεσπότης, ίσως και καρδινάλιος...

— Και σού, Καπάνη, τί θα γίνεις; ρώτησε ο Δουμποδάνος, το Μάριο, αφού είδε πως ο Σαιζάνης δεν απαντούσε.

— Κι' εγώ στρατιωτικός, όπως και σεις, Δουμποδάνε και Μοντανή, όπως και σού ίσως, Σαιζάνη, είπε ο Μάριος.

Ο Σαιζάνης πάλι δεν απάντησε. Έκαμε μόνο έν' αρνητικό νεύμα και φτύρισε:

— Ποιός ξέρει!..

Στο σπουδαστήριο

Ο Σαιζάνης, προοδευμένος για την ηλικία του, κι' ο Δουμποδάνος που είχε μείνει λίγο πίσω, ήταν στην ταίετή! Στην ίδια τάξη έβαλε προσωρινά και το Μάριο Καπάνη ο κ. επιμελητής, ως που να του πετύχη και την όποτροφία και τόν έγγραφή τακτικό μαθητή.

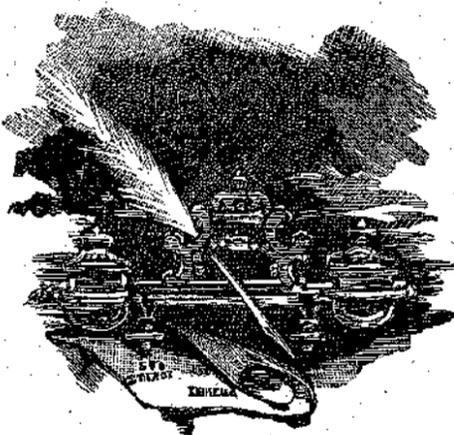
Επιμελής, έξυπνος και πάντα φαιδρός, ο μικρός Γασκώνας άγαπήθηκε άμέσως κι' από τούς συμμαθητές του κι' από τούς δασκάλους του.

Δυστυχώς, στο ίδιο σπαιδαστήριο συμμελετούσαν κι' οι ξένοι μαθητές—Βραζιλιανοί ήταν—πού, καθώς είδαμε, κρεμούσαν το ζουνάρι τους για καυγά. Ο Μάριος τούς είχε πάρει από κακό και τούς φερνόταν με άσχημο τρόπο, ώστε δεν θάταν καθόλου παράξενο αν γίνονταν καμιά ώρα μαλλιά και κουβάρια. Γιατί κι' ο Γρηγόρης, ο μεγάλος εκείνος μαθητής, δεν έχωνε καθόλου το Μάριο κι' έσκαζε πού του χρωστούσε τη σωτηρία του. Θυμάστε τη σκηνή στη μικρή αούλή; ο Μάριος τούς είχε δείξει το παράθυρο και τη σκάλα, τη στιγμή που θάνοιγε ή πόρτα και θά τούς τσάκωναν (ήταν βέβαια ο διηρέτης, μά εκείνοι ενόμιζαν πως ήταν ο κ. επιμελητής). Ο Γρηγόρης λοιπόν το θεωρούσε προσβολή και ταπεινώση να χρωστει τη σωτηρία του σ' ένα «καλιόπαιδο» κι' εξερέθιζε κρυφά τούς συμμαθητές του εναντίον του Μαρίου.

Μιά μέρα, ενώ ήταν στο σπουδαστήριο, βγήκε μιά στιγμή ο επιτηρητής, και τότε ο Γρηγόρης βρήκε την ευκαιρία να πειράξει το Μάριο

και του είπε δυνατά και χλευαστικά: — Δέ μου λές εσύ, πότε σκοπεύεις να βγάλεις πια τὰ χωριάτικα;

Τη στιγμή εκείνη, ο Μάριος είχε τὸ νοῦ του ἄλλου και δὲν ἄκουσε τὰ χλευαστικά λόγια τοῦ Γρηγόρη. Μελετούσε; Ὁχι, ζωγράφιζε. Και νὰ πῶς και γιατί! Ἐκεῖ πού ἔγραφε τὴν ἐξήγησή του, ἔχουσε τὸ καλαμάρι του, ἀπὸ ἀπροσεξία, πάνω σὲ μιά σελίδα τοῦ τετραδίου, κι' ἔπειτα, γιὰ γοῦστο, ἄρχισε νὰ ἐπεξεργάζεται τὰ μετὰ τὴν πέννα του τὴς κηλίδες τῆς μελάνης, νὰ τὴς συμπληρώνη, νὰ τὴς ἐνώνη μετὰ γραμμὲς και νὰ κἀνῃ ἕνα σὺνδὸ σχέδια νοστιμώτατα. Ἔτσι στὸ ἀπάνω μέρος τῆς σελίδας σχεδίασε μιά γάτα μετὰ τὴς τρίχες τῆς σηκωμένες, κι' ἕνα σκόλο πού στεκόταν μπροστά τῆς και τὴν ἔγαυγι-

ζε, ἐνῶ ἐκείνη ἔτρεμε ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς και τὸ φόβο τῆς. Και γιὰ νὰ δείξη γιὰ ποιὸ λόγο ο σκόλος τὴν είχε πλησιάσει, ζωγράφισε ἄκόμα, μπροστά στη γάτα, μιά κατσαρόλα με φαγητό. Δεξιά, μὴν ἄλλη κηλίδα τὴ μεταμόρφωσε σὲ μπαλλόνι πού ἀνέβαινε ψηλά στὸν οὐρανὸ, και παρακάτω ζωγράφισε μερικά ἄλλόκοτα πουλιά. Στὴ μέση τῆς σελίδας, ἔπου είχε πεσει ἡ περισσότερη μελάνη, κατάφερε νὰ παραστήσῃ μιά εἰκόνα πολεμική, μιά μάχη. Ἦταν σύγκρουση πεζικοῦ και ἱππικοῦ, κι' ἔβλεπες λόγχες σπαθιά, σημαίες, τύμπανα κι' ἕνα πελώριο ἀρχιτυμπανιστὴ πού είχε σηκωμένο τὸ ραβδί του σὰ ρόπαλο κι' ἔτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ κατακέφαλα τὸν ἐχθρό. Πρὸς τὰ κάτω, ἀριστερά, φαίνονταν κι' ἕνα πλοῖο πού ἔπλεε σὲ μιά θάλασσα (και βέβαια ἡ θάλασσα αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ... Μαύρη). Νά, ἐκεῖ δεξιά, κάτω-κάτω, κι' ἕνα κοριτσάκι.

Ο Μάριος τοῦ ἔδωσε τὴ μορφή τῆς ξαδέρφης του, τῆς Οὐρανίας, πού τόσο ὠραία παιχνίδια ἔπαιζαν μαζί ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Γι' αὐτὸ ζωγράφισε στὴ γωνιά τὴν ἴδια μικρούλα νὰ παίξῃ στεφάνι, ἔπως τότε, και τὸ σκόλο τούς τὸν Πιστὸ νὰ τρέχῃ κατόπι τῆς μετὰ γαυγίσματα χαρᾶς...

Ἄ, πόσος καιρὸς είχε περάσει ἀπὸ τότε!

Ἰσα-ἴσα λοιπὸν τὴ στιγμή πού ο Μάριος είχε τὸ νοῦ του στὰ καλοθύμητα αὐτὰ περασμένα, ο Γρηγόρης τοῦ πέταξε τὰ προσβλητικά ἐκείνα λόγια. Δὲν τᾶκουσε, καθὼς εἴπαμε, μετὰ τὴν πρώτη κι' ο Βραζιλιανὸς τοῦ τὰ ξανάπε:

— Δὲν μου λές εσύ, πότε σκοπεύεις νὰ βγάλεις τὰ χωριάτικα;

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμε ο Μάριος σηκώνοντας τὸ κεφάλι σὲ μένα μιλάς;.. Ἄντε, βλάκα! δὲν σὲ γνωρίζω.

— Βλάκα;! Μὲ εἶπες βλάκα;! φώναξε ο Γρηγόρης κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ.

Και γυρίζοντας στοὺς ἄλλους: — Νὰ εἰσθε μάρτυρες, εἶπε, πὸς μετὰ πρόβαλε.

— Ναι, ναι, τὸν ἀκούσαμε! φώναξαν οἱ Βραζιλιανοὶ μαθητές.

Ο Γρηγόρης ξαναγύρισε στὸ Μάριο:

— Ἄν σὲ βαστά, τοῦ εἶπε, ἔλα δὴ νὰ σοῦ δείξω ποιὸς εἶναι βλάκας.

— Ἄ, μπᾶ! ἔκαμε μετὰ περιφρονητικὴ ἀδιαφορία ο Μάριος, δὲν ἐνόησεν νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία μου και δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δὴ πού κάθουμαι.

— Καλά, εἶπε ο Γρηγόρης, ἀφοῦ δὲν τὸ κουνᾶς εἰσὺ, τὸ κουνῶ ἐγὼ. Τώρα νὰ ἰδῆς!

Και σηκώθηκε νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ Μαρίου, ἄλλα οἱ φίλοι του τὸν ἐκράτησαν:

— Ὁχι, ὄχι, δὲν κάνει δὴ-μέσα...

— Ἀφήστε με νὰ τοῦ δείξω!

— Ὁχι, ἡσύχασε.

Δὲν τὸν ἄφιναν νὰ πλησιάσῃ τὸν Μάριο: ἐκείνος τότε ἄρπαξε τὸ Δεξικό του κι' ἔτοιμαζόταν νὰ τοῦ τὸ πέταξῃ.

— Κάνε πὸς τὸ πετᾶς και βλέπουμε, φώναξε ο Μάριος.

Και σηκώθηκε γιὰ νὰ μυνθῃ.

Οἱ φίλοι του Δουμποδάνος και Σαιζάνης ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ του νὰ τὸν βοηθήσουν.

— Ἐλα ντε, πέταξέ το! ξανάπε ο Μάριος.

Ἄλλα πρὶν προφτάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του, τὸ Δεξικό σφενδονίζεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γρηγόρη και τὸν βρίσκει στὸν ὦμο. Δὲν τὸν χτυπᾶ ὅμως δυνατὰ, γιατί ο Δουμπο-

δάνος τοῦ δίνει μιά μετὰ τὴ χερουκλα του και τὸ πετᾶ μακριά.

Ἐ, ἔ, και νὰ βλέπατε τότε τὸ Μάριο! Ἦθρο ἔγινε. Ἐδωσε μιά και βρέθηκε ὀρθιος πάνω στὸ θρανίο. Ἀπὸ κατὰ μετὰ πηδήματα ζύγωσε τὸν ἐχθρό του, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ πυκνά του μαλλιά και μετὰ μεγάλη δύναμη τὸν ἀνάγκασε νὰ γονατίσῃ μπροστά του. Ὁ κακόμοιρος ο Γρηγόρης βρέθηκε γονατιστὸς χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ καταλάθῃ πὸς τὴν ἔπαθε ἔτσι γρήγορα.

— Ζήτησέ μου συγγνώμη! τοῦ φώναξε ο Μάριος ἀπὸ πάνω του. Πὸς «ἡμαρτον!».

— Ποτέ!

— Μωρὲ θὰ ζητήσῃς συγγνώμη και θὰ πῆς κι' ἕνα τραγοῦδι!

Ο Γρηγόρης ἔβλεπε πὸς δὲν ἦταν τρόπος νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μαρίου. Οἷτε οἱ φίλοι του μπορούσαν νὰ τοῦ κάμουν τίποτα, γιατί τούς κρατούσαν σὲ ἀπόσταση ο Δουμποδάνος κι' ο Σαιζάνης.

— Ἐ, σεις! ἔτσι λοιπὸν μ' ἀφήνετε; τούς φώναξε μιά στιγμή ο νικημένος.

Ἐκείνοι τότε φιλοτιμήθηκαν, ἔσπρωξαν τούς φίλους τοῦ Μαρίου κι' ὤρμησαν ἐναντίον του. Μά δὲν τούς πέτυχε! Ἄμέσως ο Δουμποδάνος κι' ο Σαιζάνης βρέθηκαν κοντὰ του. Ὁ πρῶτος ἄρχισε νὰ μοιράζῃ γροθιές κι' ο δεύτερος ἔπιασε ἕνα Βραζιλιανὸ και τὸν κρατούσε δυνατὰ.

Ἐνας ἀπὸ τούς μαθητές, ἔταν ἄρχισε ο καυγάς, πήγε στὴν πόρτα νὰ φυλάῃ μὴ γυρίσῃ ο επιτηρητής τους. Κι' ἄξαφνα τὸν ἀκούσαν νὰ λέγῃ:

— Νά τοι! ἡσυχία!..

Ὁ καυγάς κόπηκε ἀμέσως. Κι' ὅλοι γύρισαν σὲς θέσεις τους πηδώντας πάνω ἀπ' τὰ θρανία. Μόλις πρόφτασε νὰ καθῆσῃ ο Δουμποδάνος, ο Σαιζάνης πήρε και τὴν πέννα του κι' ἔκανε πὸς γράφει. Κι' ο επιτηρητής μπήκε.

— Τί θόρυβος ἦταν αὐτὸς, λογιώ-

τατο; ρώτησε χτυπώντας σ' ἕνα θρανίο τὸ μάτσο τῶν κλειδιῶν πού κρατούσε πάντα.

Και κοιτάζοντας γύρω του, εἶδε τὸν Μάριο. Αὐτὸς δὲν είχε γυρίσει στὴ θέση του, παρά είχε ρίξει ὄλους-ὀδύλου χάμω τὸν Γρηγόρη και τὸν πατούσε μετὰ τὸ γονάτο του.

— Τί εἶναι ἐκεῖ; φώναξε ο επιτηρητής πλησιάζοντας τὸ σύμπλεγμα. Μπᾶ! εἰσὺ εἶσαι, Μάριε; Και παλεύεις μετὰ τὸ Γρηγόρη; Ἄς τον γρήγορα, νιαῖ! κι' ἔμπρός, ἀκολούθησέ με στὸ γραφεῖο.

Τί νὰ κάμῃ ο Μάριος; Μετὰ πολλὴ του λύπη ξέσπριξε τὰ δάχτυλά του πού κρατούσαν ἄκόμα τὸν Γρηγόρη

τῆς κοιτάζοντας αὐστηρὰ τὸν Μάριο.

— Ἐγινε πάλι καυγάς, τοῦ ἀποκρίθηκε ο επιτηρητής. Αὐτὸς, φαίνεται, εἶναι ο πρωταίτιος. Σᾶς τὸν φέρνω νὰ τὸν ἀνακρίνετε και νὰ τὸν τιμωρήσετε.

Ὁ επιτηρητής βγήκε. Ὁ ὀδοιευθυντής πρόσταξε τὸν Μάριο νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τί ἀκριβῶς είχε γίνεο στὸ σπουδαστήριο. Ὁ Μάριος τότε τοῦ διηγήθηκε ὀλα τὰ συμβάντα.

— Πολὸ καλά, εἶπε ἀφοῦ ἄκουσε τὴ διήγησῃ ο ὀδοιευθυντής. Σὺ θὰ πᾶς στὴ φυλακή. Ἄλλα κι' ὀλη ἡ τάξη θὰ τιμωρηθῃ. Κανένας σας τὴν Κυριακή δὲν έχει ἔξοδο. Θὰ τὰ πᾶ τώρα και τοῦ κυρίου διευθυντή.

(Ἀκολουθεῖ) Μετὰφρ. π. ι. ο. και ΓΡ. Ε.

ἀπ' τὰ μαλλιά, σηκώθηκε ἀπὸ πάνω του κι' ἐπιτέλους τὸν ἄφησε ἐλεύθερο.

— Ἐμπρός! γρήγορα!

Ὁ Μάριος ἀκολούθησε τὸν επιτηρητὴ στὸ γραφεῖο. Ἐκεῖ ἦταν ο ὀδοιευθυντής.

— Τί συμβαίνει; ρώ-

«Ὁ Μάριος ἔχουσε ἀπὸ ἀπροσεξία τὸ καλαμάρι του πάνω σὲ μιά σελίδα...» (Σελ. 68 στ. β')

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ ΤΟΥ 1934-1935

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Αποτελέσματα Δ' Αγωνίσματος

Δευκαί λέξεις
Είχα δώσει ένα κείμενο από το δ-
κώϊον είχαν αφαιρεθεί παραταξίω λέ-
ξεις που είχαν αντικατασταθεί με παύ-
λας. Και ζητούσα από τους διαγωνιζο-
μένους να αντικαταστήσουν τις παύλας
με τις λέξεις που έλειπαν και να επα-
νορθώσουν το κείμενο όπως το έγραψε
ο συγγραφέας.

Κανένας δεν βρήκε και τις παρα-
ταξίω λέξεις. Πολλοί όμως βοήθησαν πα-
ραπλησίως, π. χ. ναυτικοί αντί θαλασ-
σινιοί, βάλεν αντί τοποθετήσιν κ.τ.λ..
Οι περισσότεροι ωστόσο δεν άκομα-
κρήνθησαν πολύ από το κείμενο και γι'
αυτό έρχονται σε καλή σειρά άλλο που
έχουν βρει λίγες περισσότερες από τις
μισές λέξεις. Τις πιο πολλές τις βρή-
κε το Μύρον της Άνδρου (35 εν όλω),
που παίρνει το πρώτο βραβείο στη
Μεγάλη Τάξη και ο Δευκάτας (31).
Στη Μικρή Τάξη έρχονται πρώτοι η
Σπίθα με 29 λέξεις και ο Μπίλ-Σπίλ
με 28. Οι άλλοι όλοι έρχονται πολύ
παρακάτω.

Ίδου όμως πρώτα τα κείμενα, έπα-
νορθωμένα. Οι λέξεις με τα καχύτερα
στοιχεία είναι εκείνες που έλειπαν.

ΣΚΥΛΛΑ ΚΑΙ ΧΑΡΥΒΔΗ

Στη Σικελία στον πορθό της Μεσ-
σήνας όπου τόσο κακοπάθαιναν οι θα-
λασσινοί ή φαντασία των αρχαίων είχε
τοποθετήσει την κατοικία δυο φοβε-
ρών τεράτων, που κατασπαράζαν δούλους
περνούσαν από κοντά τους.

Ο βράχος της Σκύλλας έμοιαζε από
μακριά με γυναίκα. Τα κύματα σπά-
ζονταν πάνω του κάναν ένα θόρυβο σά-
ν' άλυχνούσαν χιλιάδες ασύλλοι μιλί.
Γι' αυτό ο θρύλος θέλει τη Σκύλλα
άνθρωπομορφο τέρας που είχε τη μέση
του τριγυρισμένη από ασύλλια κεφάλια.
Ήταν, λέγει, κόρη του Φόρκου
και της νύμφης Χρυσίθεας που την ά-
γαπούσε ο Γλαύκος. Έπειδή όμως ά-
γαπούσε το Γλαύκο και η μάγισσα Κί-
κη, έκαμε να μεταμορφωθεί η άνιξη-
λος της σ' ένα άπαλο τέρας και να
πέσει από τη φρένη της στη θάλασσα,
δπου από τότε προσενούσε το θάνατο
σ' άμέτρητους άνθρώπους.

Όσο για τη Χάρυβδη, λένε πως ή-
ταν κάποια άχόρταγη γυναίκα, που
έφαγε και τα βόδια του Ήρακλη στο
γυρισμό τους από την Ισπανία. Ο
Δίας για να την τιμωρήσει τη χτύπησε
με το κεραυνό και την έριξε στη θά-
λασσα. Κι' η Χάρυβδη σύμφωνα με την
αρχική της φύση άρπαζε και κατάπινε
κάθε τι που ζύγωνε τη θαλασινή της
σπηλιά.

Στην άρχαιότητα, ο γκρεμός της
Σκύλλας και τα βράχια της Χάρυβδης
προξενούσαν μεγάλο τρόμο στους ναύ-
τες. Σήμερα όμως έξ αίτίας που έγι-
ναν εινε πολλές γεωλογικές μεταβολές
από σεισμούς, ο σίφωνας του Καλα-
φάρο έχασε μεγάλο μέρος άπ' τη δύ-
ναμή του, και κανένα θαλασσινό δεν
τρομάζει πιά το ταξίδι στον πορθμό
της Μεσσήνας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μύρον της
Άνδρου [15Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκά-
τας [14Ε], Σπίθα [18Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουλού [12Ε]
Μήτσα Γεωργαντά [12Ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίπτάμενος Άετός [10Ε]

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σπίθα [14Ε],
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπίλ-
Σπίλ [18Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θάλης Βλα-
στός [12Ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Αιώνιος Θρύλος [10Ε].

Αποτελέσματα Ε' Αγωνίσματος

Μεταφράσεις στο αρχαίο ελληνικό

Ίδου πως θά μπορούσε κανένας να
μεταφράσει το κείμενο που έδωσα, χω-
ρίς έξεζητημένους άρχαιομύς, σε μία
γλώσσα, αρχαία πάντα κατά το λεκτι-
κό, τη γραμματική και τη σύνταξη,
άλλά και άπλη σχετικώς και προσιχή:
Σπάργανος, ίδων (ή γνούς) εϋθέως
το του Βαρινον σφάλμα (ή άμαρτη-
μα) διελόντος αέθης τας δαντου δυνά-
μεις, ήβουλήθη τούτου επωφεληθήναι,
ως και άλλοτε έπαίσησιν, ότε κατά του
άποσπάματος Φουριου έπέπεσε. Κα-
ταλιπών ον το κύριον αυτού σάμα υπό
Κρίξον, παρέλαβε τούς άριούς αυτού
άνδρας και ήξεται πορείας γοργής,
ήντινα ον ειη δυνατόν τακτικώς στρα-
τός ποιείν, αλλά μόνον όρειναι και έ-
λαφρώς ώπλισμένον (ψίλο) στρατιώ-
ται. Διέβη ον' Αφίδην περι το δέλι, εκ
μέρους δυοβάτου έποδειχθέντος αυτώ
υπό Δουκατών. Περί τούς έξ μόνον
σταδίου απέειχεν εκείθεν ο τόπος ο-
που στρατοπέδωνον οι Ρωμαίοι. Αή-
τηνος την άπόδοσιν ταύτην μετ' άπι-
στεύτου ταχύτητος, των Ρωμαίων μη
άντιληφθέντων ότι έγγίξει, έπειδή οι
έγγόροι ήσαν συνένοχοι. Αφιδόμενος
όντα νύκτωρ εις το έχθρικόν στρατό-
πεδον, επέπεσε κατ' αυτού ταχύς ως
άστραπή. Κούινος κατά την ώραν έ-
κείνην λουόμενος έν δάσει έγγής μόλις
εσώθη γυμνός. Αλλ' έδώθη υπό των
στρατιωτών και καταληφθείς ταχύως,
έφρονεϋθη μαχαίραις.

Δυστυχώς, κανένας από τούς διαγ-
νωζόμενους δεν μετέφρασε έτσι απλά,
άλλά όλοι θέλησαν να μεταχειρισθούν
βαθιά ελληνικά, που δεν τά ήξεραν,
και γι' αυτό έπεσαν έξω. Περισσότερη
άρχαιομάθεια — σχετικώς πάντα — δεί-
χνουν η Δουλού, το Μύρον της Άν-
δρου και ο Δευκάτας. Άλλά ούτε άπ' αυ-
τούς είναι κανένας για Α' βραβείο. Όσο
για τούς άλλους, μόνον Έπαίνους αξίζουν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μύρον
της Άνδρου [15Ε], Δουλού [15Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκάτας
[12Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις εκα-
στον: Μήτσα Γεωργαντά, Ίπτάμενος
Άετός.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: από [12Ε] εις εκα-
στον: Θάλης Βλαστός, Σπίθα, Μπίλ-
Σπίλ.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Αιώνιος Θρύλος [8Ε]

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Σύμφωνα με την προκήρυξη, για να
βγούν από τα μερικά άποτελέσματα
κάθε άγωνίσματος τα γενικά άποτε-
λέσματα του Πεντάθλου, δόθηκε σε
κάθε βραβείο κι' έπαινο άριθμητική
άξία. Δηλαδή: Α' βραβείον=6, Β'
βραβείον=5, Γ' βραβείον=4, Α' Έ-
παίνος=3, Β' Έπαίνος=2, Γ' Έπαί-
νος=1.

Έτσι, το άθροισμα των άριθμών
που θά συγκεντρώσει ο καθένας του
δίνει τη θέση του στη γενική βαθμο-
λογία. Άν τύχη και δυο ή περισσότε-
ροι έχουν συγκεντρώσει το ίδιο άθροι-
σμο, προηγείται εκείνος που έχει πά-
ρα άνώτερο βαθμό στα δυσκολότερα
άγωνίσματα. Τούτη τη φορά όμως δεν
παρουσιάστηκε τέτοια περίπτωση.

Το μεγαλύτερο άθροισμα στα γενικά
άποτελέσματα, που την άνακηρύσσει
νικήτρια του Πεντάθλου στη Μεγάλη
Τάξη το πήρε το

Μύρον της Άνδρου

με δύο Πρώτα βραβεία και τρία Δευ-
τερα, δηλ. 6+6+5+5+5=27.

Άμέσως κατόπιν έρχεται η Δουλού
με 25 (δύο Πρώτα βραβεία, ένα Δευ-
τερο και δυο Τρίτα) και ο Δευκάτας με
24 (ένα Πρώτο βραβείο, δυο Δεύτερα
και δυο Τρίτα). Ακολουθούν οι Ίπα-
μενος Άετός με 17 και Μήτσα Γεωρ-
γαντά με 16.

Στη Μικρή Τάξη νικήτρια άνακηρύσ-
σεται ο

Θάλης Βλαστός

με δύο Πρώτα βραβεία, δύο Τρίτα κι'
έναν Α' Έπαίνο, δηλ. 6+6+4+4+3=
23. Ύστερα έρχονται ο Μπίλ-Σπίλ με
22 (ένα Πρώτο βραβείο, δυο Δεύτερα
κι' έναν Α' Έπαίνο), η Σπίθα με 21
(ένα Πρώτο βραβείο, ένα Δεύτερο, ένα
Τρίτο κι' έναν Α' Έπαίνο), και ο Αί-
ώνιος Θρύλος με 15.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Συγγαίρω τούς νικήτες και
περιμένο τις φωτογραφίες τους. Από
τις 90 δραχμής που απέδωσε το Πέν-
τάθλο (9x10), έχω στη διάθεση του
καθενός δε. 45, για να τις χρησιμο-
ποιήσω όπως μου παραγγείλουν.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

(Το βραβευθέν ποίημα του Πεντάθλου)

Άπ' τη δημοσιά, στα πλάγια
Του ψηλότετου βουνού,
Στην κορφή, στο δημηοκλήσι,
Στο γαλάζιο τ' ουρανού,

Ο Σταυρός, μικρό σημάδι
Όμιος την πιστή ψυχή
Η θαριά του, λές, φερωμένοι
Και ν' άνέβη την καλει.

Το συμβολικό το σχήμα
—Τριμεγάλο, όσο μικρό—
Τήν ψυχή μας τη βυθίζει
Σ' ένα θάμπος μυστικό.

Γιατί αυτό μέσ' στους αιδώνες
Συμβολίζει τ' ουρανού.
Τά ψηλά και τα μεγάλα,
Πλάτη, Έλλειδα, Αγάπη, Νού,

Άπ' την τρομερή την ώρα,
Πού καθήλωσαν εκεί,
Με το σώμα του Άνθρώπου,
Και τη θεία Του πνοή.

ΛΟΥΛΟΥ
Μεγάλη Τάξις — Α' βραβείον

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 42 δδός Εϋριπίδων
την 20 Ιανουαρίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρ-
κι της Ίταλίας, συνεργαζόμενος με τη
«Διάπλασι», διοργάνωσε διαβηδομα-
διαίες ειδικές έκπομπές για τα Έλλη-
νόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο
και των Ελληνικών πατριωτών του Έ-
ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο,
ώρα (Άθηνών) θ έως θ, 20' μ. μ.
πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά.
Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (θ έως θ-
20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί
διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και
μου γράφουν, δικαιούνται να έχουν ά-
πάντηση —εκτενέστερη ή συντομότερη,
ανάλογα του θέματος και του χώρου—
στην Άλληλογραφία μου. Δυσανάγνω-
στα γράμματα, με ξεθωριά μελάνι γραμ-
μένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουν-
τζουρωμένα, δεν τά διαβάω. Έπίσης
δεν δέχομαι γράμματα που δεν έχουν
το άπαιτούμενο γραμματόσημο και πρό-
πει να πληρώσω ό,τι λείπει διπλό. Νά
τά ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και να βά-
ζετε το γραμματόσημο που χρειάζεται.

ΑΠΟ τά βραβευθέντα του Πεντάθλου δη-
μοσιεύονται σήμερα ο «Σταυρός» της Δου-
λου και όλη σχεδόν ή συλλογή της Πνευμα-
τικών Άσκήσεων (με μικρές διορθώσεις που
έκαμε ο Άνανίας σε μερικά έμμετρα). Στο
φωδόμενο θά δημοσιευθή και ο «Σταυρός»
του Μύρον της Άνδρου, καθώς και Ά-
σκήσεις από άλλες βραβευμένες Σολλογές.
Ά, πόσα γράμματα με περιμένουν σή-
μερα! Είχα φυλάξει πολλά από την προη-
γουμένη εβδομάδα, έλαβα στο μεταξύ ένα
σωρό άλλα, κι' έτσι δεν ξέρω πως θά τά
καταφέρω...

Ευχαριστώ πολύ, Σαρατηδών, για τις
ευχές. Τά 20 έκείνη Εβδομα που παραλεί-
φησαν, θά προστεθούν στα Εβδομα που
έλαβες το 1936. Όχι, αυτό που λες δεν
έπιτρέπεται. Μπορεί κανείς να έχη δυο
ψευδώνυμα θέλει, αλλά μόνον μία άπάν-
τησή θά στέλνη σε κάθε διαγωνισμό, ά-
διάφορο άν στον ένα θά την απογράψη
με τοδυο το ψευδώνυμό του και στον άλλον
μ' έκαινο.

Άλλήθεα, Ροδοπέταλο, πολόν καιρό
είχες να μου γράψης, αλλά δεν έφαντά-
σθηκα ποτέ πως με έξήκαες, γιατί ξέρω
πως δύσκολα με ξηνούν οι φίλοι μου. Τά-
ρα χάρμη που θά λαβαίνης μέρος και στην
κίνησή. Έλαβα το κομμάτι σου και θά
σοδ πά άμα τό διαβάω με τη σειρά του.
Και τό δικό σου, Συρανή, θά τό δια-
βάσω με τη σειρά του και θά σοδ πά.
Όσο για τη Μαγική Εικόνα, τη βρήκα Έ-
ξερνη με έχι καλή σχεδιασμένη. Θά προ-
τιμήσω πιά στοργυλό το κρυμμένο πρό-
σωπο και λιγότερο χοντρή τη μέτη. Για
τό άλλο που με ρωτάς δεν ξέρω.

Αυποδομαι, Ζουζού, που υποφέρεις τόσο
άπό τις χιονιέςρες στη χέρια και δεν μπο-
ρείς ούτε να γράψης. Μία φορά έλεγαν
πως τό μόνο γιατρικό είναι το μαγιόνεσο,
δηλαδή πως μόνον τό Μάγι, με τις ζέστες,
παρνούν οι χιονιέςρες. Άλλά σήμερα ή
έπιστήμη ξέρει και πολλά άλλα γιατρικά,
και κάτι αποτελεσματικό θά μπορούσε να
σε συμβουλευή ο γιατρός σου. Σ' ευχα-
ριστώ για τις άνεργισες που δεν παύεις να
κάνης για τη διάδοσή μου.

Μά βέβαια μεγάλωσες, Έλληνική Μα-
ρίνου, άπό τό τώρα είσαι δεκατεσσάρων
έτών, κι' είναι καλύτερο να μηθς και στην
κίνησή μου. Πολύ μ' ευχαρίστησες τό πρώ-
το σου γράμμα. Τώρα περιμένο να πάρης
και ψευδώνυμο και να εξακολουθήσης. Άλ-
λοστε έχεις πρότυπο για μίμησή τάδελ-
φια σου. Ευχαριστώ και για την άνανώση.
Νομίζω, Άγγορρολογίκατε, ότι ά-
πάντησα και στο προηγούμενο γράμμα σου.
Χάρω πολύ που ο καλός μας φίλος βρίσκει-
ται τώρα σε άνάρρωση. Θά είδες πως εκπρά-
τησα την υποσχασή μου και θά προκηρύ-
ξω άκόμα ένα δοκιμαστικό Πεντάθλο. Σού
έστειλα τό βραβείο.

Πολύ ενδιαφέρον το γράμμα σου, Άριστο,
και για την πρωτοχρονιάτικη χαρά σου,
και για τό λόγο του άδαφουλή (μπαλόδο,
Άτογαίονα!) και για όλα. Άλλά πόσο
κουράστηκα να τό διαβάω! Ένώ γράφεις
τόσο καθαρά, μεταχειρίζεσαι ένα ξεθωριά
μελάνι, που ξεθωριέστερηναι, για τά μάτια
μου, όλη την καλλιγραφία!

Τό ίδιο και ού, Άνδριούζα. Τό γράμ-
μα σου, που τό έλαβα με τόση χαρά, τρά-
μαξα να τό διαβάω. Γι' αυτό σ' ένα μόν-
ο άπ' όσα γράφεις θά σοδ άπαντήσω:
συνδραμητή με τέτοιο όνομα δεν έχω στάς
Πάτρας.

Τά εξής ενδιαφέροντα μου γράφει τό
Άγρόστο Κεφάλι: Στο σχολείο του έρ-
χεται πάντα πρώτος στις εκθέσεις. Γι' αυ-
τό κάθε φορά ο καθηγητής τον σηκώνει
και διαβάζει την έκθεσή του. Μία μέρα,
ο καθηγητής, μετά τό διαβάσμα, είπε:
«Αυτός για να γράφη τόσο καλά, θά δια-
βάξη πολλά στο σπίτι του.—Μάλιστα!
πετάχθηκε τό Άγρόστο Κεφάλι, «δια-
βάξη τη διάπλασι!»—Ά, πολύ καλό
περιστικό, λέει ο καθηγητής, όλοι πρέπει
να τη διαβάξτε» κι' έγω μία φορά ήμου
συνδρομητής». Άλλά και στη Συχωρη-
κή, που τούς κάνει ο ίδιος καθηγητής, τό
Άγρόστο Κεφάλι είναι πάλι πρώτος.
«Φυσικά, λέγει, άπό έχω διαβάσει τη
Συχωρηκή του κ. Ξενοπούλου. Έτσι κι'
αυτό σε όένα τό χρωστώ». Τά σχολία,
μου φαίνεται, είναι περιττά...

Με χαρά έλαβα γράμμα σου, Βενετσιά-
νικα Δουλοΐδι, ύστερ' από τόσον καιρό.
Ναι, θυρομαι που μου έγραψες πέρου πως
ήσουν άδύνατη στα Μαθηματικά και ήπρες
μόνο 5. Χάρηκα λοιπόν πολύ που δυνά-
μωσες φέτος και σ' αυτό—γιατ' είσαι δυ-
νατή σε όλα—και παίρνεις 7 και 8. Θά
τη πως έβαλες τη θέλησή σου, και να τί
θέθελα να κάμουν κι' άλλοι, κι' άλλες,
που δεν χωνεύουν τό Μαθηματικά. Ένδια-
φέροντα και τέλλα που μου γράφεις, αλλά
ποθ τόπος για όλα!

Άργησα να σοδ άπαντήσω, Παράξενη
Μειροόλα, αλλά έλαβα έγκαιρος τό γράμ-
μα σου και την έπαταγή. Σ' ευχαριστώ για
όλα. Κρίμα μόνον που ήσουν στην Άθήνα
και δεν ήλθες και στο γραφετό μου να σε
γνωρίσω. Έ, άπό έχες τόση βία, δεν πει-
ράζει: έλπίζω να ξανάρθης και νασαι πιά
εδικά.

Ό, παρά πολόν καιρό είχα να λάβω
γράμμα σου, Άλλη Νουάρε, και φαντά-

ζωσαι με πόση χαρά δέχτηκα τό πρωτο-
χρονιάτικό σου. Είσαι όμως πολύ δικαιω-
λογημένος άπό ήσουν άρρωστος τόσους
μήνας. Ο κ. Φαίδων έγραψε τελευταία μία
Έπιστολή γι' αυτή τη Σχολή Άνωτέρας
Λογοτεχνικής Μορφώσεως, δεν τη διάδα-
σες; Σού έστειλα 5 τετράδια κι' έλπίζω
να μου γράψης τώρα συχνά.

Μην ξεχνάς, Πάν, πάλι 5λα είναι σχετι-
κά. Έτσι και ού, τελεόφοιτος τώρα του
Γυμνασίου—16 ως 17 χρονών, έ;—είσαι «μι-
κρός» για μερικά πράγματα και «μεγάλος»
γι' άλλα. Μην παραξενεύεσαι λοιπόν όταν
άκουσς πότε τοδυο και πότε έκείνο... Δεν
είδα τό «Πριν άπ' τό ήλιοβασίλεμα» και
δεν μπορώ να κρίνω τις παρατηρήσεις σου
για τό παίζμα. Άλλά έκείνη που κάνεις
για τό θάνατο του Μακθία δεν μου φαίνεται
ασοτή. Κάθε άνθρωπος, και πιά νέος άπό
έναν έξδομηγνιανπεντάρη, μπορεί σε μία
μεγάλη συγκίνηση να πάθη συγκοπή και
να πεθάνη έαφνικά, άνθ ως τη στιγμή έ-
κείνη ήταν καλά-καλούτσικα. Με ρωτάς
και για τά γράμματά σου. Μού άράσουν έ-
ξαιρετικά και θέθελα πολύ να μου έγρα-
ψες συχνότερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ότε άνα-
νώεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα,
δρ. 10.—Τά εγκρίνόμενα ή άνανώμενα ισχύουν
ός την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σε άγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Σεληνιώποϋλα,
κ. (βρέστε με). Άστρον της Έλλάδος,
κ. (ΓΑ). Καρπαλέρο, ά. (βρέστε με).
Ρενέ, κ. (ΡΣ) Γιατί, κ. (;). Μικρή
Έλληνοπούλα, κ. (ΜΑ). Κορηκοπούλα,
κ. (ΡΒ). Σίγκωρηνη Εανθός, ά. (ΔΚ).
Τετραπέρατη, κ. (ΒΚ). Βολντερέξ, κ.
(; ;). Γκείσο, κ. (ΕΧ). Όλυμπιονίκης,
κ. (ΝΠ). Ξανθή Νεράιδα, κ. (ΕΜ).
Ναυτάκι Νο 113, κ. (ΕΔ). Ήγυμνος της
Μάνης, ά. (ΤΤ). Γέρος του Μωριά, ά.
(ΣΣ). Λόντα Μπαρόβα, κ. (Ich bin).
Γκούσταφ Φραλίχ, κ. (Χ=). Ασημέ-
νιος Παρίγκιψ, ά. (;!). Κόρης Ναρκώ,
ά. (ΣΑ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Λυ-
γαριά, κ. Σεληνιώτικος Όρίζον, ά. Κυ-
ρίαρχος του Σύμπαντος, ά. Μικρός Σπου-
δαστής, ά. Ούρανός Πολύφωτος, ά.
Πορθμός του Εδρίκου, ά. Ήπειρωτό-
πουλο, ά. Ιουστινιανός, ά. Κωνσταν-
τίνος Παλαολόγος, ά. Μυρέλλα, κ.
Σιάν-Φέυ, κ. Τσίν-τόι-λά, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Γυρισμός» του
Τεαρουδιστή. Τό ποίημα αυτό έχει πολ-
λά προσόντα. Είναι σύντομο, δεμένο, πε-
ρισκτικό και με ώρατες μεταφορές. Είναι
όμως γραμμένο σε στίχους έλεύθερους και
σ' ένα μέτρο δυσκολώτατο που πρέπει να
είναι απολύτως ζμπμπο. Και ή μέν πρή-
τη στροφή είναι άμυπητη σχεδόν, ή δεύ-
τερη όμως έχει έλαττώματα στο μέτρο
και σε ώρισμένα σημεια τό νόημα της ει-
ναι σκοτεινό.—Τά γενέθλια της Φροσού-
λας της Χιωτοπούλας. Τό θέμα έχι έ-
ξαιρετικό. Τό γράψμα ύστερτα.—Μία πο-
νηρία» της Πικροδάφνης. Πολύ γνωστό.
«Τό κοιμισμένο μελάνι». Άτεχνο σε πολ-
λούς στίχους του, αλλά γενικά χαριτωμένο
και άφελώτατο. Δεν μπορεί να δημοσιευθή
κρίσιος γιατί είναι εκτενέστατο, δέκα δ-
λόκληρα τετράστιχα, και ο χθρος μας τώ-
ρα δεν μές έπιτρέπει να δημοσιεύουμε τόσο
μεγάλα κομμάτια.—«Μή φεβείς» και «Δό-
για ζητιάνου» της Έθνηλας. Τό πρώτο
πολύ κοινό και στο γράψμα ύστερτα. Τό

δευτερο έχει ορισμένους στίχους ωραίους και ωραίες ιδέες, άλλα άλλα πάλι είναι πολύ αδύνατα, οι δημοκρατικάς πολλές πολύ φτωχές. Με λίγο διόρθωμα θα μπορούσε να γίνει ένα πολύ ωραίο ποίημα. 'Ας επικριθώ η Ε.—«Μία έκδρομη» της Δημοκρατίας 'Επιπέδου. Χωρίς κανένα ενδιαφέρον και καμμία ανάπτυξη του θέματος.—'Ο αποχωρισμός του Εύθυμου Σημαιοφόρου. 'Αντίθετα από το ψευδώνυμό του, ο φίλος μας έχει γράψει ένα κομμάτι υπαρλυσικό και υπερτραγικό. 'Ας στείλω γράμματα άλλο πιδ συνειπές με την υπογραφή του.—'Κυριακάτικο 'Απόγευμα» της Η. Πολύ ωραίο, ζυμαρπιτο στιχουργικώς, με αίσθημα, με μουσικότητα γραμμών, αλλά πολύ άπειροδοξο. Αυποδομαι, γιατί τα τόσο ωραία ποιήματα είναι σπάνια στη Σ. Σ. Σ., αλλά γιατί να υποβάλλουμε στα παιδιά μαδρες σκέψεις και μεταλλολοκικές ιδέες;—'Θά εξακολουθήσω.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Σανθόν 'Υδραίοπουλαν (έστειλα 10 τετραδιά, πολλά χειροεπιματα άπ' εδλους); 'Υδραϊκόν Κόμμα (ναί, τώρα πού σου ένεκριθη και ψευδώνυμο, είσαι σωστό Διαπλάσσοπουλο' σου έστειλα 10 τετραδιά); Μαύρον Καβυλλάρον (ώρατο τό γράμμα σου' κι' εγώ συγκινήθηκα πολύ, έλπίζω να μην άργήσας πάλι να μου ξαναγράψης) Πριγκίπισσαν των Δολλα:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΣΥΝΚΕΧΙΑ του 28του Διαγωνισμού Αύστου. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι της 23 Μαρτίου.

76. Λεξιγράφος
Μετοχή από ρήμα αρχαιο.
Μά κοινό,
Σε μη κάποιά άντωνυμία
Προσκόλλω,
Και πατάμι της Συρίας
Συναντιώ.

76. Στοιχειόγραφος
'Από τόνομα πολλών
'Επισκόπων Ρώμης,
'Ενα γράμμα εγώ άπειρώ...
Είσαστε της γνώμης
Πώς θα γίνει πιδ μικρό;
Μεγαλώνει, όπεναντίας,
Μάλιστα τόσο πολύ,
Πού τάστέρια δλ' άγκαλιάζει,
Και τον ήλιο και τη γη!

77. Μεταγραμματισμός
Με τη λέξη αυτή εκφράζεις
'Όλα γενικώς τά ζώα
Τόρχικό όμως της άλλάζεις
Κι' ένα ίσιο πλατύ ξύλο
'Εκπληκτος τώρα κοιτάζεις.

78. Αίνιγμα
Του 'Αλεξάνδρου στρατηγός.
Τόρσενικό μου'
'Ενα κοινότατο πουλί
Τό θηλυκό μου'
Και του πουλιού αυτού... παιδί
Τό ουδέτερό μου.

79. Δικτυωτόν
* * * * * = 'Αρχ. πόλις τ. Βοιωτίας
* * * * *
* * * * * = Νήσος του Αιγαίου
* * * * *
* * * * * = 'Ιστορική πόλις της
* * * * * [Φρυγίας]
* * * * * = 'Αρχαία βασιλίσσα
Και καθέτωρ τα ίδια.

ρίων (σε περιμένο πάντα' κι' εγώ δέν μπερδ θά εξήγησω αυτή τη φράση θά έπρεπε ίσως να διαβάσω δολάληρο τό βιβλίο ή τό κεφάλαιο, γιά να καταλάβω) ώστόσο μην ξεχνάς πώς αυτά δέν είναι επιστημονικά, θετικά πράγματα, αλλά μεταφυσικά, πού τά εξηγεί καθένας όπως θέλει) **Κυκλαμιάν** (είδες ότι συμμορφώθηκα' μπορείς βέβαια να μου στείλεις κι' άλλες 'Ασκήσεις) **Δοξασμένο 'Ακουσθήρι** (τόρα, έλπίζω, θα είσαι καλά' έ, δέν θα πέρασας και τόσο άσχημα αυτή τη γριππούλα, αφού διάβασες τον τόμο μου με τον «Κληρονόμο του Ροδινούνα» είδες τί όρατο μυθιστόρημα;) **Σοφίαν Χαριτωμένου** (πολύ μ' εχάριστες το πρώτο σου γράμμα' έλπίζω να πάρης και ψευδώνυμο και να μου γράψης συχνά) **Ρούλλαν** (εχάριστώ πολύ γιά τό ξεσπάδιμα) **Συνετισμένο Μειρονομάκι** (εχάριστώ γιά δλα' σου έστειλα λυσόχαρτο και τόμο 1932) **Μέλον Νικολαΐδην** (έλαβα, εχάριστώ' γιά τίς άπαντήσεις σου σταύς Διαγωνισμούς δέν θυμοόμαι τώρα' δέν είδες άπάντησή μου στο γράμμα πού τίς συνώδευαν;) **Ρέταν Κομνηνού** (εχάριστώ γιά την άνανώση και τό καλά λόγια' είπα στον κ. Ξενόπουλο πώς γέλασας με την «Παιρασιό» του στο Βασιλικό) **Ντόραν Κυριακού, Γαλαξίαν** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 'Ιανουαρίου έάπαντήσω στο έρχόμενο.

80-84. Μυκινόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθών άνευ άναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις:
άργος, τοίχος, ύδα, αϊδήμαν, ιδρωμένος.

85. Τρισηλή 'Ακροστιχίς
Τά αρχικά, τά τρίτα και τά πέμπτα γράμματα των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν τρεις μεγαλολήσους της 'Ασίας:

1, Πόλις της Μακεδονίας' 2, 'Ασθένεια, ή κοινώς **θέρυμ** 3, Γάλλος λεξικογράφος γνωστότατος' 4, 'Εθνικόν σήμα ή σύμβολον' 5, Κοινότατον ρήμα' 6, Σύνδεσμος έπεξηγηματικός.
Σημ. 'Η δεύτερα νήσος φέρεται συνήθως με τελικόν νι ή σίγμα, τό όποιον εις την 'Ακροστιχίδα δέν υπάρχει.

86. Ρεζύος
α
α τον α
"Ω, αυρα! α τον τον α
δ, μέθη! α τον οία τον ακ
α τον α
α

Αι άνωτέρω 'Ασκήσεις ελήφθησαν έν της βραβεύσεως εις τό Πένταδλον Συλλογής της ΔΟΥΛΟΥ.

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. **'Ασκήσεων** του φύλλ. 45
519. 'Ανεμώνη (άνέμων, ή).—520. Πετραχήλι (πέτρα, χελί).—521. Σπόρος-κόρος-δρος.—522. Πάρος-Πάδος. 523. Σ 524. **ΑΝΤΙΟ-Δ Ο Ν Π Η ΠΑΡΑΛΟΣ**
Μ Η Λ Ο Σ ('Απόλλων, 'ΑΝ Α Ι Σ Ω Π Ο Σ δρος, ΤΡοία, Π Ο Λ Υ Ν Η Σ Ι Α Αίσις, 'ΟΛυμπος, 'ΟΠιον, 'Η Σύγιος).—525. Πόνος πόνω πόνον φέροι.—526. 'Η Διάπλασις τέρας και διδάσκει.—527. **Συγγνώμη** τιμαρίας κρείττων (σύν γν μη, τι μ' ορ, 'Ιάς Κρίτων).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αιά 1 Έως 10 τό πολλύ λέξεις με όπιά στοιχία δρ. 5, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 50 λεπτά ή λέξεις με πέντε δε στοιχία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. 'Ο πρώτος στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλά. 'Η προκληρωή είναι άναρσιτήτα.

[AZ'-97]
Προκηρδσω δήμερον τριδραχμον διαγυμισμόν τοπίων. Βραβεία έκλεκτα. 'Ανταλλάσσω Μ. Μουσικά με δλους-εγ. Δ/σις: Γεώργιον Κρηφών, δδός 'Αλεξάνδρου Δεούλλα, Γαρίτσον—Κέρκυραν, διά: **Χάρου Μπόρ**

[AZ'-98]
Αλληλογραφώ με Διαπλάσσοπουλα και Διαπλάσσοπούλας άγγλιστι. Γράφεται: Σπόρον Βρεττόν 'Ηρωας 7, 'Αθήνας διά: **'Αφρηανάκι**

[AZ'-99]
Νά με συγχωρήσουν τό άγαπητά Διαπλάσσοπουλα πού δέν τους άπήνησας σέ γράμμα ή τετραδιάκι. Είμαι πολύ άρρωστη. **Διεργόσωτη**

[AZ'-100]
Αγαπητή 'Ασόχαση, γιά τό γενέθλιά σου, εχόμαι χρόνια πολλά κι' ετύχιωμένα. (Καθυστερημένη) **Σαρπηδόν**

[AZ'-101]
Ανεμοζάλη εχάριστώ γιά τίς αχές. **Όδρανός Πολύφοτος**

[AZ'-102]
Κατάσκοπε 33, ο' εχάριστώ πολύ γιά τίς αχές σου και σου άντεύχομαι κάθε ετύχια. **Γάργαρη Βενουόλα**

[AZ'-103]
Πρωτομαρτιοντας στο Διαπλάσσοκομο χαιρετώ δλους-εγ. **Ναυάκι Νο 113**

[AZ'-104]
Δακρυμένο Καρόγλο—Κώστας Θεοφιλιδης. **Ζούζουλο**

[AZ'-105]
Ιδρύθηκα σόλλογος **Ναυτικών** στην 'Αθήνα. Παρακαλοδμεν τους φρόντας **Ναυτικά ψευδώνυμα** να άγγραφών μελή και να μας γράφουν έν δάχωνται, εις την Δ/σιν: **Ανίδα Κατριν Πανοπούλου, Μόγερ 26, 'Αθήνας. Σανθός Ναύαρχος, Μελαχροινός 'Αντισπλοίαρχος Εύθυμος Σημαιοφόρος**

[AZ'-106]
Πλωτάρχος Γράν—'Αρης Ντόντης, Κόμης Μοντάρχ—Δημ. Ντόντης, Βιολέτα των 'Αλπεων—Εδς Λυκαριθοπούλου. Τσεκουριά!!! **Γέρος του Μωριά**

[AZ'-107]
Πλωτάρχη, Νάμρ, 'Ηλιόλουστη, γιάτι δέν άπαντιες στα γράμματά μου; **Κυρία του Νιάνογικ**

[AZ'-108]
Αλληλογραφώ και άνταλλάσσω Μ. Μουσικά με δλους-εγ. Γράφεται: Κ. Μαριάναν Διόσσα, δδός Καποδιστρίου 42, Κέρκυραν, διά: **Κόμηταί Ναρκό**

[AZ'-109]
Επ' εχκαίρια των «Σιάν-γκα-νίστι» ετύχωμεθα στα Διαπλάσσοπουλα χρόνια πολλά. **Νατάσσα, πνεύμα θέλεις να δειξής; Σιάν-Φέν, Τοϊν-τοϊ-Αδ**

ΜΗ ΑΙΣΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας γιά να διετελείται άμέσως, κρείπει να συνοδευέται και με μια τυπωμένη ταϊνία. άπ' αυτές με τίς όποιες σας στέλνομε κάθε δδομέδα τό φύλλο.